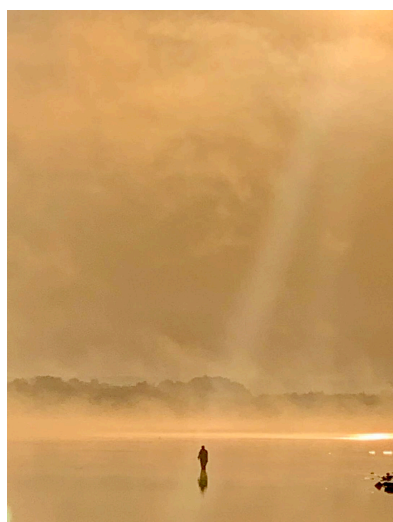

BRÖLLOPET MELLAN HIMMEL OCH JORD

Sigrïd de Zwart

I Matteusevangeliets 22:a kapitel hör vi om himmelriket, som är lik en människa som ordnar med bröllop för sin son. Ett bröllop firas när det som är åtskilt binds samman, när det som utvecklats i ensidighet förenas till en ny helhet. Man och kvinna var inte alltid åtskilda, människan skapades ursprungligen som manlig-kvinnlig. Himmel och jord har inte alltid varit åtskilda, i urbeginnelsen var de förenade i gudomen.

Varje år när de mogna frukter faller till jorden, när de lysande gula och röda löven sakta singlar ner mot marken, får vi vara med på en förening av himmel och jord. Jorden tar emot det som har fått växa och mogna genom himlens krafter. För frukterna hör inte riktigt jorden till, de är ljusets och värmens gåva till jorden. När det blir höst kan jorden ta upp dessa himmelsgåvor i sitt liv, i sin kropp, så att nytt liv kan växa fram.

Vi är bjudna att vara vittnen till detta bröllop mellan himmel och jord. Men om vi har tagit emot inbjudan och begett oss på väg till bröllopfesten och kommer fram till

bröllopssalen, så möter vi där vid ingången väktaren. Han står vi tröskeln och i mötet med honom konfronteras vi med en fråga. Väktarens namn, hela hans väsen är denna fråga: Mikael, det vill säga, vem är lik Gud? Frågan som ställs till oss av väktaren kräver ett svar. Frågan kräver att vi tar ansvar. Frågan får oss att ta på allvar vad vi är, vad vi har blivit och vad vi ska bli. Vi kan då bli medvetna om våra (själs)kläder, om hur de en gång har varit lysande vita och hur de med tiden har blivit slitna, trasiga eller smutsiga. Vi inser att vi inte kan träda in i bröllopssalen i dessa kläder. Och så kan vi i ödmjukhet bli mottagliga för gåvan som väktaren vill skänka oss: En ny ren och lysande bröllopsklädnad. Med den kan vi värdigt träda in i den upplysta bröllopssalen, oavsett hur smutsiga eller slitna våra egna kläder har blivit; varje år på nytt, varje Människovigningshandling på nytt.

